

Recensie: Patrick Bruel ★★★★★*****

Vorst Nationaal Brussel
dinsdag 14 mei 2019

foto © AA Productions

Recensie:

'Je hebt concerten. Je hebt tours. En je hebt Vorst Nationaal. Je moet het zien om het te geloven.' Het zijn de woorden van de Franse popzanger Patrick Bruel die volledig uit zijn sokken geblazen werd door het gigantisch enthousiaste publiek in Vorst Nationaal. Elke lettergreep zongen de toeschouwers mee, en als er in de handen meegeklapt kon worden of meegezwaaid (o.a. tijdens 'She's gone' waarbij Bruel de Union Jack op zijn linkerschouder droeg), deden de fans dat gezwind. In bijna 11 jaar hebben we al erg veel meegemaakt, maar dit optreden sloeg werkelijk alles qua energie en publieksambiance. Al van bij de start met de uptemposongs 'Comment Åsa va pour vous ?', 'Alors regarde' en 'Tout recommencer' voelde je dat het publiek enorm veel zin had in dit verjaardagsfeest. Bruel werd namelijk 60 en vierde dat samen met zijn fans, vrienden en familie die speciaal voor de gelegenheid afgezakt waren naar onze hoofdstad. Een waar volksfeest werd het met 'Marre de cette nana' en het werd helemaal te gek tijdens 'Mon amant de Saint-Jean' waarbij toeschouwers met elkaar aan het walsen sloegen. Maar vooral: de fans hadden een verrassing van formaat voorbereid. Zo kreeg iedereen een A4'tje met verliefde smileys of 'Happy 14' erop die getoond werden voor 'Mon amant de Saint-Jean' begon. Daarbij zong men Happy Birthday en Bon anniversaire tegelijkertijd uit volle borst, applausseerde het publiek én begon het de oh's uit Seven Nation Army te zingen. De gitarist van Bruel zocht even de akkoorden en begeleidde het publiek verder. 'C'était dingue' zei Bruel daarover, de initiatiefnemers bedankend voor dit mooie gebaar. Die hadden nog meer in petto later op de avond want op het einde van 'Stand up' werd aan iedereen gevraagd om met een gekleurde pompon te zwaaien wanneer de zanger aftelde en eigenlijk verwachtte van zijn fans dat ze elkaar zouden kussen. Om kort te gaan: het werd een on-ver-ge-te-lijke avond voor fans en artiest in Brussel. Å Wat. Een. Concert. Wat. Een. Feest.

(lees verder onder de video)

Dit bericht bekijken op Instagram [C'Åtait dingue. Bon anniversaire @patrickbruel](#) Een bericht gedeeld door Concertnews (@concertnieuws) op 14 Mei 2019 om 1:17 (PDT)

Kijk, nog voor een optreden begint, weet je al min of meer als ervaren criticus in welke richting een optreden kan gaan. Als het publiek al tien minuten stevig zit te applaudisseren en een Mexican Wave inzet, dan weet je dat de toeschouwers zwanger zijn, en vol goesting zitten om er een epische avond van te maken. Met achtduizend waren ze naar een uitverkocht Vorst Nationaal afgezakt. Patrick Bruel is overigens nu al een van de best ticketverkopende artiesten in Brussel dit jaar. De kersverse zestiger tekent met zijn tour 2019 maar liefst 5 (!) keer present in Vorst Nationaal. Na zijn eerdere passage op 28 februari kampeert hij drie dagen na elkaar in deze zaal, op 14, 15 en 16 mei en komt ie in het najaar op 28 november 2019 nog eens terug. Doel? Zijn jongste plaat Ce soir on sort live voorstellen maar op zijn verjaardag deed ie meer, veel meer dan dat.

In 'Comment Åsa va pour vous ?' veranderde hij zijn tekst al meteen erg vakkundig naar 'C'est à Bruxelles que Åsa se passe!' waardoor het publiek helemaal uit haar dak ging. Bruel hield de vaart erin en het publiek bleef dan ook gewoon op het ritme meeklappen tijdens de overgangen naar de twee volgende songs op de setlist. 'U zingt. U bent het koor. U zorgt voor de verlichting (met de smartphones n.v.d.r.). Ik

begeleid jullie alleen maar (op akoestische gitaar n.v.d.r.) en toch geven jullie een applaus' zo bedankte Bruel zijn uitstekend zingend publiek tijdens een majestueus 'Qui a le droit' dat ons dermate ontroerde dat we er tranen van in de ogen kregen. Zo veel energie dat het publiek gaf. Zo veel schoonheid in één song. En wat een catharsis! De eerste staande ovatie tekenden we op na het nummer. We waren "jawel!" nog geen twintig minuten ver in het optreden en dan al was de sfeer in de kuip er een die eerder aan een bisronde deed denken dan aan een opening van een show. Het zou lang niet de enige keer zijn tijdens de avond dat we moeite hadden om zo'n overweldigende emoties te baas te kunnen.

Tijdens 'J'te l'dis quand m'ame' begeleidde Bruel de song live op de zwarte vleugel die uit de nok op een vierkanten door ledschermen omzoomd podium naar beneden was gekomen. De song die wederom prachtig meegezongen werd door het publiek kreeg tribunegestamp mee op het einde en de eerste ohs, maar lang niet de laatste, uit Seven Nation Army. Bruel legde het nummer uiteindelijk helemaal neer door te charmeren. 'Moi aussi je vous aime.' zong ie voor zijn fans. Nog zo'n prachtig singalong-moment dat onmiskenbaar tot een van de hoogtepunten uit dit wervelende optreden beschouwd kan worden, was tijdens 'Tout s'efface' dat in een medley stak met onder andere 'L'Åche toi' en 'La fille de l'aéroport'. Het publiek kreeg voor de zoveelste keer een compliment van de zanger 'Jullie zijn enorm in vorm vanavond.' En of dat zo was! Wauw!

Bij het volgens het boekje opbouwende 'Rue Mouffetard' zagen we achter Patrick Bruel een stuk van een tekening met een scheur aan de linkerkant waarop het straatnaambordje van de bezongen straat stond. Na een tijdje werd de tekening vervolledigd over de ganse breedte van het podiumbrede ledscherm wanneer de zanger met zijn vingers knipte, vervolgens ingekleurd, om daarna figuren erover te laten bewegen in zwart, een kat, een vrouw, een koppel, waarna de kleuren terug overgingen in zwart wit, we regen te zien kregen en Bruel de song neerlegde op de plek waar hij die song begonnen was, aan de rechterkant van het podium met nog maar een stukje van de tekening achter hem geprojecteerd. Tot in de puntjes was deze productie verzorgd. Elk detail klopte gewoon.

Naast feesten, stond de Fransman ook stil bij het leven zonder zwaarmoedig of zo te worden. Tijdens 'Je fais semblant' zagen we oude foto's uit zijn jeugd geprojecteerd worden, in 'Place des grand hommes' mijmerde hij over zijn jeugdijaren waar hij samen met schoolvriendjes droomde over later, wie er zijn dromen zou realiseren, vrienden die naar verluidt ook naar Vorst afgezakt waren. Dat nummer werd terecht ook beloond met tribunegestamp en oho-gezang. In 'Maux d'enfants' zingt ie over cyberpesten. 'Louise' is in zekere zin een opvolger op dat nummer, liet de artiest optekenen in Vorst Nationaal. 'J'ai croisé ton fils' gaat dan weer over zaken uitpraten en niet met dingen op je lever blijven liggen. Voor je het weet is het immers te laat, dus neem die telefoon in de hand en pleeg dat telefoontje, adviseerde de zanger ons. Stilstaan rond vriendschap 'Vrienden zijn er als het nodig is. Ze steunen je.' deed ie tijdens 'Mon repère' dat ie opdroeg aan zijn overleden vriend, de jurist Guy Carcassonne, die ook op een veertiende mei het levenslicht zag, maar dan 8 jaar eerder dan Bruel. In 'Héros' bracht ie een hommage aan alle (vergeten) helden, soms ook zij die liever in de schaduw blijven van het heldendom. Ook aan de die hardfans had Patrick Bruel gedacht. Om hen te plezieren bracht ie uit Bruel 3, zijn derde plaat 'Est-ce que tu danseras avec moi...'

Patrick Bruel, met zijn kenmerkende korrelige ja zelfs wat rasperige stem, bracht dus voor elk wat wils: meezingers, feestnummers, bombast ('L'amour est un fantme'), en integere, gevoelige songs. Een mix die van begin tot einde klopte. Een magistraal concert leverde dat op. Een epische avond werd het om nooit te vergeten. Wat. Een. Concert. Wat. Een. Show. Wat. Een. Publiek. Wat. Een. Energie. Wat. Een. Emoties.

Wanneer we dit schrijven, veren de haartjes op onze armen opnieuw spontaan recht.

Dat zegt genoeg.
< Bert Hertogs >